

Arrest

nr. 114 684 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B.HEIRMAN die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 1 oktober 2012 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 2 oktober 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 21 december 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 6 mei 2013 met nr. 102 543).

1.3. Verzoekers dienden op 10 juni 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 25 juni 2013 beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10/06/2013(2)

Overwegende dat de betrokkene op 2 oktober 2012 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 9 oktober 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 21 december 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 mei 2013 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 10 juni 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een oproep om zich aan te bieden op 02/12/2005 met een vertaling en een oproep om zich aan te bieden op 09/05/2012 met een vertaling, een artikel dd. 27/09/2002 met een vertaling en een bevel dat hij van 22/07/2011 tot 19/06/2012 Iran mocht verlaten met een vertaling naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een klacht van een persoon bij de politie tegen hem met een vertaling naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het document geen datum bevat dat het dan ook eender wanneer opgesteld kan zijn, dat een persoon om het even wat kan vermelden bij de politie, dat het betrekking heeft op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene enveloppes naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden, zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

- ten aanzien van tweede verzoekster:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10/06/2013(2)

Overwegende dat de betrokkene op 2 oktober 2012 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 9 oktober 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 21 december 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 mei 2013 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene zich beroept op de documenten die haar man N.(...) G.(...) (ov 7585472) naar voren bracht, dat voor de man van de betrokkene op 25 juni 2013 een beslissing töt weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat in de motivering van de man van de betrokkene over de documenten gesteld werd 'Overwegende dat de betrokkene op 10 juni 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een oproep om zich aan te bieden op 02/12/2005 met een vertaling en een oproep om zich aan te bieden op 09/05/2012 met een vertaling, een artikel dd. 27/09/2002 met een vertaling en een bevel dat hij van 22/07/2011 tot 19/06/2012 Iran mocht verlaten met een vertaling naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een klacht van een persoon bij de politie tegen hem met een vertaling naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het document geen datum bevat dat het dan ook eender wanneer opgesteld kan zijn, dat een persoon om het even wat kan vermelden bij de politie, dat het betrekking heeft op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene enveloppes naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden, zonder aanduiding van wat werd verzonden.'. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene met haar zus praat, dat deze zus haar zegt niet terug te keren waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat betrokkene ingaat op haar gezondheidsstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van (oud) artikel 51/8 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

"(...)

2. Verzoekers hebben tal van nieuwe stukken voorgelegd, waaronder een aantal stukken die inderdaad reeds een aantal jaren oud zijn. Zij hebben echter ook een relatief recent stuk voorgelegd, nl. een opsporingsbericht (stuk 1). In dit opsporingsbericht staat te lezen dat verzoekers zich op 9 mei 2012 op het 17e bureau van de politie dienen aan te bieden, zoniet zullen zij gearresteerd worden.

3. Daarnaast leggen zij de briefomslag (stuk 2) neer, waarin dit opsporingsbericht aan hen toegestuurd werd. Deze briefomslag vermeldt de datum van 4 februari 2013. M.b.t. dit stuk stellen de bestreden beslissingen :

' Overwegende dat de betrokkene een oproep om zich aan te bieden op 09.05.2012 met een vertaling ... naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. '

4. Nochtans werd dit stuk slechts op 28.01.2013 vanuit Afghanistan aan verzoekers toegestuurd, en is deze brief op 4 februari 2013 in België aangekomen. Het opsporingsbericht is bijgevolg slechts op 4 februari 2013 bij verzoekers terechtgekomen, zodat verzoekers niet in staat waren van dit opsporingsbericht melding te maken in hun beroepsakte in hun eerste asielprocedure.

Aangezien verzoekers niet in de mogelijkheid waren dit opsporingsbericht voor te leggen in de loop van hun eerste asielprocedure, gaat het om een nieuw stuk.

5. Het betreft overigens een belangrijk nieuw stuk, ni. een opsporingsbericht dat het asielrelaas van verzoekers staft. De bestreden beslissingen hebben enkel gesteld dat verzoekers dit opsporingsbericht reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van hun eerste asielaanvraag. Hierboven hebben verzoekers aangetoond dat dit niet met de waarheid overeenstemt, zodat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden.

6. De Raad van State heeft indertijd geoordeeld dat het haar toekomt om na te gaan of de D.V.Z. het nieuwe karakter van de voorgelegde elementen en hun pertinentie op een juiste wijze heeft beoordeeld. De onontvankelijkheidsexceptie zgn. wegens een gebrek aan nieuwe gegevens kan niet zomaar weerhouden worden (R.v.St. nr. 57.384, 5 januari 1996). Dezelfde beoordelingsbevoegdheid komt thans toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad van State heeft tevens geoordeeld dat het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven uitmaakt, zodat in een dergelijk geval de onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens niet kan weerhouden worden (R.v.St. nr. 97.954, 25 juli 2001).

Het nieuwe karakter van het opsporingsbericht kan bezwaarlijk betwist worden, zodat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden. Art. 51/8, 1e lid, van de Vreemdelingenwet is duidelijk geschonden.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissingen vinden hun juridische grondslag in het (oude) artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalde het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

(Oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkte zich in het kader van (oude) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast dat de bewijsmiddelen "*nieuwe gegevens*" uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij (RvS 26 oktober 2006, nr. 163.610). De Raad merkt op dat verzoekers zich in hun middel toespitsen op de door eerste verzoeker neergelegde convocatie om zich op 9 mei 2012 aan te melden bij de veiligheidspolitie van de 101ste zone. In het administratief dossier wordt dit document opgesomd naast een andere oproepingsbrief, een klacht bij de politie, een krantenartikel en een Iraans bevel om het grondgebied te verlaten, die alle door eerste verzoeker op 10 juni 2013 werden neergelegd in het kader van de tweede asielaanvraag van verzoekers. Verzoekers beweren dat de meest recente convocatie wel degelijk een nieuw stuk is omdat het pas op 28 januari 2013 naar hen zou zijn opgestuurd en slechts op 4 februari 2013 bij hen in België toekwam waardoor zij dit stuk niet eerder konden voorleggen. Volgens verzoekers gaat het om een belangrijk stuk omdat het hun asielrelaas zou staven. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad echter vast dat verzoekers met hun beweringen over de enveloppe geen overtuigend bewijs leveren dat het kwestieuze document slechts op 4 februari in hun bezit zou zijn gekomen. Zoals terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissingen, vormen de enveloppes enkel een bewijs dat iets verzonden is "*zonder aanduiding van wat werd verzonden*". Het kwestieuze document dateert wellicht van vóór de eerste asielaanvraag van verzoekers van 2 oktober 2012 aangezien eerste verzoeker erin werd geconvoceerd bij de politie op 9 mei 2012. Verzoekers tonen geenszins aan dat het document werkelijk pas op 4 februari 2013 in hun bezit zou zijn gekomen, zoals zij beweren. De gemachtigde van de staatssecretaris ging bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk te werk door te besluiten dat verzoekers deze elementen reeds naar voor hadden kunnen brengen tijdens de behandeling van hun eerste asielaanvraag. Verzoekers tonen in elk geval niet aan dat de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij dit stuk reeds naar voor hadden kunnen brengen tijdens de behandeling van hun eerste asielaanvraag, niet met de werkelijkheid overeenstemt, zoals zij thans beweren.

2.5. Er werd geen schending aangetoond van (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN